

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2300	Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13) 5 Ἰουλίου 2020 πρῶν	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀγάπη, ταπείνωσης, πίστις

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Τί μᾶς διηγεῖται; Ὅτι κάποια μέρα παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ ἕνας ἑκατόνταρχος. Τί ἦταν ὁ **ἑκατόνταρχος**; ἀξιωματικός τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ μὲ βαθμὸ σημερινοῦ λοχαγοῦ. Ὁ ἑκατόνταρχος αὐτὸς ἔρχεται καὶ παρακαλεῖ τὸ Χριστὸ νὰ τοῦ θεραπεύσῃ τὸν ὑπῆρέτη του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς δέχεται τὴν παράκλησι· θεραπεύει τὸν ὑπῆρέτη.

Θὰ ρωτήσῃ κάποιος· **Γιατί τόσο πρόθυμα** ὁ Κύριος ἔσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἑκατοντάρχου; μήπως γιατί ἦταν ἀξιωματικός, κατεῖχε σημαντικὴ θέσι στὴν κοινωνία;...

Ὅχι! Ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς, ποὺ ἄμα δοῦμε κανέναν ἐπίσημο τοῦ βγάζουμε τὸ καπέλλο, μιλάμε κολακευτικά, εἴμαστε πρόθυμοι νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουμε, ἐνῶ σὲ μικροὺς καὶ ἄσημους φερόμαστε ψυχρά. Ὅχι, ὁ Χριστὸς δὲν ρύθμιζε τὴ συμπεριφορὰ του ἀνάλογα μὲ τὰ πρόσωπα. Ἄν συμπάθησε αὐτὸν τὸν Ῥωμαῖο, ἂν ἄκουσε πρόθυμα τὴν παράκλησι κ' ἔκανε τὴν ἐπιθυμία του, ἂν τὸν ἐπαίνεσε ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὄλους καὶ τοῦ ἔδωσε ἐπίγεια καὶ οὐράνια ἀγαθὰ, αὐτὸ ἔγινε ὄχι γιατί ἦταν ἀξιωματικός κ' εἶχε γαλόνια, ὄχι γιατί τὸν φοβόταν, ἀλλὰ γιατί ὁ ἑκατόνταρχος **ἦταν ἐνάρετος**. Καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἐκτιμοῦσε ὁ Χριστὸς τόσο ὅσο τὴν ἀρετὴ· τὴν ἐκτιμοῦσε ὅταν τὴ συναντοῦσε στὸ πρόσωπο εἴτε ἐνὸς φτωχοῦ Λαζάρου (βλ. Λουκ. 16,20) εἴτε ἐνὸς βασιλιᾶ.

Τὸν ἑκατόνταρχο λοιπὸν τὸν ἐξετίμησε ὄχι γιὰ τὸ ἀξίωμά του ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀρετὴν του. **Τί ἀρετὴς εἶχε ὁ ἑκατόνταρχος**; Εἶχε ἀγάπη πρῶτον, ταπείνωσι δεύτερον, καὶ τρίτον πίστι.

● Εἶχε **ἀγάπη**. Δὲν τὸν βλέπετε; Ἔρχεται καὶ παρακαλεῖ τὸ Χριστό. Γιὰ ποιὸν παρακαλεῖ; Ὅχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, οὔτε γιὰ τὴ γυναῖκα του, οὔτε γιὰ τὰ παιδιὰ του. Γι' αὐτοὺς μόνο θὰ παρακαλούσαμε ἐμεῖς· ὁ κύκλος τῶν ἐνδιφερόντων καὶ τῆς ἀγάπης μας περιορίζεται

στὸ στενὸ περιβάλλον τῆς οἰκογενείας μας. Αὐτὸς ὅμως, ὑπόδειγμα θαυμαστὸ ἀγάπης, νοιάζεται γιὰ ἕνα δοῦλο, καὶ γι' αὐτὸν πάει καὶ παρακαλεῖ τὸν Κύριο.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε καλύτερα τὴν ἀγάπη του, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν **τί ἦταν οἱ δοῦλοι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ**. Οἱ δοῦλοι στὴν ἀρχαιότητα δὲν ἦταν ὅπως εἶνε οἱ σημερινοὶ ὑπῆρέτες, ποὺ ἀναλαμβάνουν τώρα μιὰ ὑπηρεσία καὶ αὔριο μποροῦν νὰ φύγουν. Οἱ δοῦλοι τότε θεωροῦνταν σὰν ζῶα· ἐργάζονταν σὰν ζῶα, τρέφονταν σὰν ζῶα, πωλοῦνταν σὰν ζῶα, σφάζονταν σὰν ζῶα. Ὅπως ὁ βοσκὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πουλήσῃ ἢ νὰ σφάξῃ τὰ πρόβατά του, ἔτσι οἱ κύριοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πουλοῦν, νὰ τυραννοῦν, νὰ σφάζουν τοὺς δούλους, χωρὶς νὰ δίνουν λόγο σὲ κανένα. Οἱ δοῦλοι ἦταν **κοπάδι ἀνθρώπων περιφρονημένο...**

Καὶ ὅμως ὁ ἑκατόνταρχος αὐτὸς μεριμνᾷ γιὰ ἕνα δοῦλο. Ἀσθένησε τὸ πλάσμα αὐτό, καὶ δὲν τὸ πετάει στὸ δρόμο, ὅπως θὰ ἔκανε ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἀφέντης, οὔτε τὸν ἀφήνει νὰ πεθάνῃ στὸ κρεβάτι. Δὲν ἀδιαφορεῖ. **Τὸν ἀγαπᾷ σὰν παιδί του**. Ὅπως θὰ περιποιόταν τὸ παιδί του ἂν ἀρρώσταινε, ἔτσι περιποιεῖται καὶ τὸ δοῦλο ποὺ ἀρρώστησε στὴν ὑπηρεσία του. Θὰ κάλεσε γιατροὺς, θ' ἀγόρασε φάρμακα· κι ὅταν εἶδε ὅτι ἡ κατάστασί του ἀπὸ μέρα σὲ μέρα χειροτερεύει, ὅτι κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ, ὁ ἑκατόνταρχος τρέχει στὸ Χριστό· πλησιάζει καὶ τοῦ λέει· Κύριε, ἔχω ἕναν ὑπῆρέτη ποὺ ἡ ἀσθένεια τὸν ἔκανε παράλυτο· σὲ παρακαλῶ, κάνε μου τὴ χάρι νὰ τὸν θεραπεύσῃς!

Τέτοια θαυμαστὴ ἀγάπη εἶχε αὐτὸς ὁ Ῥωμαῖος λοχαγός. Ἄς θαυμάσουμε τώρα καὶ **τὴν ταπείνωσί του**. Παρὰ τὴ θέσι ποὺ κατεῖχε δὲν ἔχει μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἀξιωματικός αὐτός, ἔρχεται συνεσταλμένος, ταπεινώνεται καὶ παρακαλεῖ. Δὲν ὑπολογίζει οὔτε φοβᾶται τί θὰ πῇ ὁ κόσμος ὅταν τὸν δοῦν σὲ στάσι ἰκεσίας μπροστὰ στὸ Ναζωραῖο. Μὲ

τή στάσι του δείχνει ὅτι νιώθει ὑποδεέστερος, μικρὸς μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Χριστὸς εἶνε γι' αὐτὸν ἕνας **κολοσσὸς ἀγιότητος καὶ καλωσύνης**, κι αὐτὸς δὲν τολμᾷ νὰ τὸν ἀτενίσῃ. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀπαντώντας στὴν παράκλησί του λέει «Ἐγὼ θὰ ῥθῶ στὸ σπίτι σου καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω», ὁ ἑκατόνταρχος φοβᾶται· Κύριε, λέει, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχτῶ μέσα στὸ σπίτι μου· «*Κύριε, οὐκ εἶμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς*» (Ματθ. 8,8). Σὰν νὰ ἔλεγε στὸ Χριστό· Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἅγιος - ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός, ἐσὺ ὁ καθαρὸς - ἐγὼ ὁ ἀκάθαρτος, ἐσὺ ὁ μέγας Θεὸς - ἐγὼ τὸ ταπεινὸ σκουλήκι· πῶς λοιπὸν θὰ δεχτῶ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν ἅγιο, ὁ ἀκάθαρτος τὸν καθαρὸ, τὸ σκουλήκι τὸ Δημιουργό; «*Οὐκ εἶμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς*».

Αὐτὴ τὴν ταπείνωσι τοῦ ἑκατοντάρχου ἄς θαυμάσουμε καὶ ἄς μιμηθοῦμε. Μὲ τέτοια ταπείνωσι ἄς πλησιάζουμε κ' ἐμεῖς τὸν Κύριο, καὶ μάλιστα τὴν ὥρα τῆς θείας κοινωνίας, **ὅταν δηλαδὴ πρόκειται νὰ κοινωνήσουμε**. Ὅταν ἐτοιμαζόμαστε νὰ δεχτοῦμε τὸ Χριστὸ μέσα μας -καὶ ὑπάρχει μεγαλύτερη τιμή-, τότε νὰ λέμε κ' ἐμεῖς μὲ βαθειὰ ταπείνωσι· «*Οὐκ εἶμι ἰκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου...*» (ἀκολ. Θ. Μεταλ., εὐχ. δ'). Αὐτὴ τὴν ταπείνωσι ζητάει ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ. Αὐτὴ τὴν ταπείνωσι θαυμάζουμε στὸ πρόσωπο τοῦ ἑκατοντάρχου.

Ἔχουμε ὅμως ἀκόμη νὰ θαυμάσουμε

- τὴν **πίστι** του. Παρατηρήστε τὸν τρόπο του· ἔρχεται στὸ Χριστὸ μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι μόνο αὐτὸς ἔχει τὴ δύναμι νὰ θεραπεύσῃ καὶ τὴ χειρότερη ἀσθένεια. Πιστεύει ὅτι ἐκεῖνο ποῦ δὲν κατῶρθωσαν τὰ φάρμακα οἱ γιατροὶ οἱ περιποιήσεις, θὰ τὸ κατορθώσῃ ὁ Χριστός. Τὸ πιστεύει μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ του. Θεωρεῖ τὸ Χριστὸ παντοδύναμο. Κι ἀκοῦστε τί τοῦ λέει·

Δὲν εἶνε ἀνάγκη, Κύριε, νὰ κάνῃς τὸν κόπο νὰ ῥθῆς μέχρι τὸ σπίτι μου· **μπορεῖς κι ἀπ' ἐδῶ νὰ διατάξῃς· καί, εἶμαι βέβαιος, θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου**. Ἐσὺ εἶσαι ὁ κυβερνήτης τῆς κτίσεως. Ὅπως ἐγὼ διατάζω τοὺς στρατιῶτες μου κι αὐτοὶ ἐκτελοῦν τὰ διάφορα παραγγέλματά μου, ἔτσι μπορεῖς ἐσύ, Κύριε, νὰ πῆς μιὰ λέξι, ἕνα λόγο, «νὰ γίνῃ ὁ δοῦλος αὐτὸς καλά», καὶ ὁ λόγος σου θὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως.

Ὁ τρόπος ποῦ ἐκφράζεται φανερώνει ὅτι πιστεύει ἕκατὸ τοῖς ἑκατό. Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια του, **ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεὸς** ποῦ κυβερνάει τὸ σύμπαν. Καὶ τί ὠραία εἰκόνα, τί παράδειγμα βρίσκει νὰ πῆ ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ ζωὴ! Κατὰ τὴν πίστι τοῦ ἑκατοντάρχου, ἀσθένειες,

μικρόβια, πλημμύρες, σεισμοί, ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερὰ ποῦ τρέμουμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, εἶνε σὰν στρατιωτάκια μπροστὰ στὸ Χριστό. Διατάζει τὴν ἀσθένεια καὶ φεύγει. Καὶ αὐτὸ γίνεται πράγματι στὴ συνέχεια· «*καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῳ· Ὑπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι. καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ*» (Ματθ. 8,13). Αὐτὸ βλέπουμε καὶ ἄλλοτε· διατάζει π.χ. τὸν ἄνεμο νὰ σταματήσει, καὶ γίνεται «*γαλήνη μεγάλη*» (ἔ.ἀ. 8,26).

Ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ διατάξῃ τὰ σύννεφα νὰ βρέξουν καὶ βρέχει, νὰ διατάξῃ τὴ γῆ νὰ σεισθῇ καὶ γίνεται σεισμός, νὰ διατάξῃ τὸ ἠφαίστειο νὰ ἐκραγῇ καὶ ἐκρήγνυται. Ὅλα (ἄνθρωποι, ζῶα, φυτά, πλανῆτες, ἥλιος, σελήνη, ἄστρα, στοιχεῖα τῆς φύσεως), **ὅλα εἶνε σὰν ἀπλοῖ στρατιῶτες μπροστὰ στὸ Χριστό**.

Αὐτὴ τὴν πίστι, ποῦ εἶχε ὁ ἑκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ, αὐτὴν ἄς **ζηλώσουμε κ' ἐμεῖς**, γιὰ νὰ βρίσκουμε παρηγορία στὶς θλίψεις μας καὶ δύναμι στοὺς πειρασμούς μας.

* * *

Ἀγάπη - ταπείνωσις - πίστις! Νά, ἀγαπητοί μου, οἱ τρεῖς μεγάλες ἀρετὲς τοῦ ἑκατοντάρχου, ποῦ εἴλκυσαν τὴν ἐκτίμησι, τὸν ἔπαινο καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. **Αὐτὲς τὶς ἀρετὲς ζητάει κι ἀπὸ μᾶς σήμερα ὁ Κύριος**.

Ἄν ὁ Χριστὸς κάνῃ μιὰ ἐπιθεώρησι, ἂν ἐξετάσῃ τὶς πράξεις μας τὰ λόγια μας τὶς σκεψεις μας, θὰ βρῇ ἄραγε σ' ἐμᾶς ἀγάπη, ταπείνωσι καὶ πίστι; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄχι. Γι' αὐτὸ ἄς ἀρχίσουμε **νὰ ἐξετάζουμε τακτικὰ τὸν ἑαυτό μας**. Ἄς ἐρωτᾷ ὁ καθένας τὴ συνειδησί του· Ἐχῶ ἐγὼ ἀγάπη σὰν τοῦ ἑκατοντάρχου; ἀγαπῶ ὅλους, ἢ μήπως ἡ ἀγάπη μου εἶνε στενὴ καὶ περιορισμένη; Ἐχῶ ἐγὼ ταπείνωσι ὅπως ὁ ἑκατόνταρχος; ἢ μήπως ὁ ἐγωισμὸς μὲ κρατᾷ μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας του; Ἐχῶ ἐγὼ πίστι σὰν τοῦ ἑκατοντάρχου; ἢ μήπως ἡ ὀλιγοπιστία ἢ ἀπιστία τοῦ αἰῶνος τούτου κινδυνεύει νὰ μοῦ σβῆσῃ τὸ φανάρι τῆς πίστεώς μου;

Νά, ἀδελφοί μου, ζητήματα σοβαρὰ ἐπάνω στα ὁποῖα ἀξίζει νὰ σκύψουμε ἐξετάζοντας τὸν ἑαυτό μας. Καὶ **θὰ ἴμαστε εὐτυχεῖς ἂν βρῇ καὶ σ' ἐμᾶς ὁ Κύριος ἕνα «κόκκον», ἕνα κουκκί** (Ματθ. 17,20. Λουκ. 17,6), πίστι, ἀγάπη καὶ ταπείνωσι. Αὐτὲς τὶς ἀρετὲς εἶχε ὁ ἑκατόνταρχος καὶ γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ τὰ μεγάλα δῶρα, τὴν θεραπεία τοῦ δούλου του καὶ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε καὶ ὅλοι ἐμεῖς, μμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ ἑκατοντάρχου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2304	Κυριακὴ Ε' Ματθαίου (Ματθ. 8,28 - 9,1) 12 Ἰουλίου 2020 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ δαιμόνια

Φοβερά, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὅσα διηγεῖται σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος (Ματθ. 8,28-9,1). Περιγράφει τὴν **κατάστασι δύο δαιμονιζομένων, ἀλλὰ καὶ τὴν θεραπεία** τους.

● **Ποῦ ζοῦσαν**, ἀδελφοί μου, οἱ δύο δαιμονιζόμενοι; Στὴ χώρα τῶν *Γεργεσηνῶν* (ἔ.ἀ. 8,28. Μάρκ. 5,1) ἢ *Γαδαρηνῶν* (Λουκ. 8,26,37). Εἶνε μία περιοχὴ ἢ ὁποία βρισκόταν στὴ «*λίμνην Γεννησαρέτ*» (Λουκ. 5,1) ἢ «*θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας*» (Ματθ. 15,29. Μάρκ. 1,16· 7,31. Ἰω. 6,1) ἢ τῆς «*Τιβεριάδος*» (Ἰω. 6,1,23· 21,1), ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Καπερναούμ. Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ κατάγονταν οἱ δύο ταλαίπωροι ἄνθρωποι.

Δὲν ἦταν ἀνεκάθεν δαιμονιζόμενοι. Ἦταν κάποτε ἐποχὴ πού οἱ δύο αὐτοὶ ἄντρες ζοῦσαν καλά. Ὁ σατανᾶς δὲν εἶχε ἀκόμη ἐξουσία νὰ τοὺς πειράξη. Ἦταν δυὸ γερὰ παλληκάρια πού ἔμεναν στὸ σπίτι τους καὶ δούλευαν στὰ κτήματά τους· κανένα δὲν ἐνωχλοῦσαν, ἦταν καμάρι τοῦ χωριοῦ τους.

Ἀλλὰ **μιὰ μέρα**, μέρα κατηραμένη, **τὸ δαιμόνιο** βρῆκε εὐκαιρία νὰ πειράξη τοὺς δύο νέους. Σὰν ληστής χτύπησε τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς τους, τὴ βρῆκε ἀνοιχτὴ καὶ **μπήκε μέσα**. Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη ἄλλαξε ἀπότομα ἡ ζωὴ τους. **Ἔγιναν ἀγνώριστοι** προηγουμένως ἦταν ἡσυχά παιδιὰ καὶ τώρα ἔγιναν ἄγρια θηρία, ἦταν ἐργατικοὶ καὶ τώρα ἔγιναν ἄνεργοι γυρίζοντας ἀπὸ μέρος σὲ μέρος χωρὶς δουλειά, ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ χωριοῦ τους καὶ τώρα ἔγιναν τὸ φόβητρο ὄλων. Στὸ σπίτι τους δὲν ἔμεναν. Ῥοῦχο δὲν φοροῦσαν πάνω τους. Τὴν ἡμέρα γύριζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ· καὶ τὴ νύχτα, σὰν τὰ ἄγρια θηρία, κοιμοῦνταν μέσα σὲ σπηλιὲς πού οἱ ἀρχαῖοι τὶς χρησιμοποιοῦσαν καὶ γιὰ νεκροταφεῖα. Ἐκεῖ μέσα ἔμεναν. Κι ὅταν ξημέρωνε αὐτοὶ ἄφηναν τὴ σπηλιά, σκαρφάωναν σὲ ράχες, ἔστηναν ἐκεῖ τὸ παρατηρητήριό τους καὶ δὲν ἄφηναν νὰ περάση κανένας ἀπὸ τὸ μέρος τους· σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ ὠρμούσαν σὲ κάθε περαστικό.

Οἱ διαβάτες **τοὺς φοβοῦνταν περισσότερο κὶ ἀπὸ τοὺς ληστές**. Οἱ ληστές ἔχουν καὶ κάποια λογικὴ, ἐνῶ αὐτοὶ δὲν λογιεύονταν· ἦταν χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ληστές, γιὰ τὴν οἱ ληστές ἔχουν σωματικὴ δύναμι μὰ ἡ δύναμι τῶν δαιμονιζομένων ἦταν πολὺ πιὸ μεγάλη, ὑπεράνθρωπη. Τὸ ληστή μπορεῖς νὰ τὸν δέσης, νὰ τὸν κλείσης στὴ φυλακὴ κ' ἐκεῖ μέσα νὰ σαπίση· μὰ αὐτοὺς δὲν μπορούσε ἄνθρωπος νὰ τοὺς δεσμεύση· οἱ συγγενεῖς τοὺς ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες κὶ αὐτοὶ τὶς ἔσπαζαν ὅπως σπάμε ἐμεῖς τὴν κλωστὴ καὶ τὸ σπάγκο.

Δυστυχησμένοι οἱ δαιμονιζόμενοι. Δυστυχησμένοι ὅμως καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τους· δυστυχησμένη καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ περιοχὴ, τὴν ὁποία ταλαιπωροῦσαν καὶ τυραννοῦσαν - ἄθελά τους βέβαια - αὐτοὶ οἱ δύο.

● Ἀλλὰ τὸ κατάντημα τῶν δύο δαιμονιζομένων τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε ἄσχετο μὲ τὴ **ζωὴ τοῦ συγχρόνου κόσμου**. Εἰκονίζει τὴ θλιβερὴ κατάστασι καθενὸς πού δέχεται νὰ βρεθῆ **ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν δαιμόνων**· παριστάνει τὸ δράμα ἐκείνων πού βρίσκονται ὑπὸ τὴν κυριαρχία ἀλόγων **παθῶν**. Ἡ κατάστασι τῶν δύο δαιμονιζομένων εἶνε **ἕνας καθρέφτης**· μέσα σ' αὐτὸν μπορεῖ κανεὶς νὰ δῆ ποῦ θὰ καταντήση ἂν ἀφήσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ τὸν κυβερνήσῃ ὁ σατανᾶς.

Ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο πού θ' ἀφήσῃ ἀνοιχτὴ τὴ θύρα τῆς καρδιᾶς του καὶ θὰ εἰσέλθῃ ὁ σατανᾶς. Θὰ γίνῃ ἐκεῖνος ὁ τύραννός του. Θὰ πάρῃ τὸ τιμόνι τῆς ζωῆς του καὶ θὰ τὸν κατευθύνῃ. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἕνας δούλος τοῦ πονηροῦ, ἐκτελεῖ ὅλα τὰ θελήματά του· γίνεται ἕνα ὄργανό του, ἕνα ὑποχείριό του. **Ἡ γλῶσσα** του θὰ γίνῃ γλῶσσα τοῦ διαβόλου, θὰ λέῃ ὅ,τι ὑπαγορεύει ἐκεῖνος. Θὰ ἔνε ἕνα γραμμόφωνο, πού θὰ λέῃ ὅ,τι γράφει ἢ πλάκα· ὁ ἄνθρωπος θὰ μιλήῃ, ἀλλ' ὅ,τι λέει θὰ ἔνε λόγια ὄχι δικά του ἀλλὰ τοῦ σατανᾶ· ὁ πονη-

ρός, βάζει στὸν καθένα μιὰ πλάκα· στὸν ἕνα δίνει τὴν πλάκα τῆς βλασφημίας, σὲ ἄλλον τὴν πλάκα τῆς αἰσχρολογίας, σὲ ἄλλον τὴν πλάκα τῶν ὕβρεων... Οἱ δύστυχοι! δὲν μιᾶνε αὐτοί. ✓ Καὶ μόνο ἡ γλῶσσα; καὶ **τὸ μυαλό** τους γίνονται ὄργανο τοῦ διαβόλου. Χάνουν τὴν αὐτοσυμπεριουσία καὶ τὴν εὐθυκρισία, τὸ φῶς καὶ τὴ διαύγεια, παραλογίζονται, σκέπτονται στρεβλά. ✓ **Τὰ χέρια** τους ἐπίσης· δὲν κινοῦνται στὸ ἀγαθό, ἐνεργοῦν - ἐκτελοῦν διαρκῶς τὸ κακό.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε **δυστυχιμένος** στὴ ζωὴ του.

* * *

Πόσοι νὰ 'νε ἄραγε αὐτοὶ ποὺ ἔχουν δηλώσει ὑποταγὴ στὸν διάβολο; **Πάρα πολλοί**, περισσότεροι ἀπ' ὅσους φανταζόμαστε ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου. Ἐμεῖς νομίζουμε πὼς δαιμονιζόμενοι εἶνε μόνο ὅσοι ὀδηγοῦνται δεμένοι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς στὸν ἅγιο Γεράσιμο τῆς Κεφαλονιάς. Ὅχι· εἶνε καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Κανένας βασιλιάς δὲν ἔχει τόσους ὑπηκόους ὅσους ἔχει **ὁ σατανᾶς· αὐτὸς ἔχει τὸ μεγαλύτερο βασίλειο**. Αὐτὸς κυβερνᾷ καὶ διευθύνει τὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ ὁ πονηρὸς καὶ τὰ ὄργανά του ὀνομάζονται καὶ «*κοσμοκράτορες τοῦ σκοτους*» (Ἐφ. 6,12).

Ὅχι ἕνα, ὄχι δύο, ὄχι τρία, ἀλλὰ πολλὰ - ἀναρίθμητα δαιμόνια εἶνε διασκορπισμένα σὲ ὅλο τὸν κόσμο. «*Λεγεῶν*» δαιμονίων (πρβλ. Μάρκ. 5,9,15. Λουκ. 8,30). Ὁ πονηρὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ καθένα ἀπὸ μᾶς μὲ ἕνα ἢ περισσότερα δαιμόνια. Τὸν ἕνα τὸν κυβερνᾷ μὲ τὸ δαιμόνιο τοῦ **θυμοῦ**. Ἄν τὸν πιάσῃ μ' αὐτό, δὲν χρειάζεται ἄλλο· ὁ θυμὸς καὶ μόνος του σὲ μεταβάλλει σὲ ἄγριο θηρίο. Τὸν ἄλλο τὸν δένει μὲ τὸ δαιμόνιο τῆς **σαρκός**· μ' αὐτὸ τὸν ρίχνει σχεδὸν κάθε μέρα στὰ χαντάκια τῆς ἁμαρτίας ἐκείνης ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄλλη βρωμερώτερη. Τὸν ἄλλο τὸν ξευτιλίζει μὲ τὸ δαιμόνιο τῆς **μέθης**· τὸ δαιμόνιο αὐτὸ ἀφαιρεῖ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, ξεσχίζει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ποὺ κάθε ἄνθρωπος φέρει, τὸν καθαιρεῖ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα ποὺ τοῦ 'χει δώσει ὁ Θεὸς νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τῆς κτίσεως· τὸ λογικὸ πλάσμα γίνεται σὰν χοῖρος ποὺ κυλιέται μέσα σ' ἕνα καπηλειό...

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ἐξετάσουμε προσεκτικὰ τὸν ἑαυτὸ μας, **θα βροῦμε μέσα μας** ὅτι, ἂν ὄχι πολλὰ, τοῦλάχιστον ἕνα δαιμόνιο ἐνοχλεῖ κ' ἐμᾶς. Στους δαιμονιζόμενους κατοικοῦσαν πολλὰ, λεγεῶνα, σύνταγμα ὀλόκληρο. Σ' ἐμᾶς μπορεῖ νὰ 'νε λιγώτερα· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὑπάρ-

χει μέσα μας ἔστω καὶ ἕνα μόνο δαιμόνιο, εἴμαστε δυστυχεῖς. Ἡσυχία δὲν θὰ 'χουμε, θὰ μᾶς ταραζῇ κάθε τόσο, θὰ μᾶς ἀφαιρῇ τὴν εἰρήνη τῆς ψυχῆς, θὰ μᾶς βάζῃ νὰ τσακωνώμαστε μὲ γείτονες, μὲ φίλους, μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά μας. **Λοιπὸν τί πρέπει νὰ γίνῃ;**

Πρέπει **νὰ τὸ διώξουμε** τὸ συντομώτερο. Ἄλλὰ **πῶς;** Εἶνε εὐκόλο; μποροῦμε μόνοι μας; Ὅχι. Ὁ σατανᾶς, μετὰ ἀπὸ διαρκῆ «φιλοξενία» μέσα στὴν ἀμελῆ ψυχῇ, εἶνε ὠχυρωμένος ἐκεῖ σὰν σὲ φρούριο. Μόνο μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ μποροῦμε νὰ τὸν νικήσουμε καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ παραδώσῃ τὸ φρούριο, νὰ πετάξῃ τὰ ὄπλα καὶ νὰ τραπῇ σὲ φυγῇ.

● Ἰδέστε τοὺς δαιμονιζόμενους τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Ἦταν, οἱ δυστυχιμένοι, ὑπὸ κατοχὴν. Ἀλλὰ μόλις ὁ Χριστὸς πάτησε τὰ εὐλογημένα πόδια του στὴ χώρα τους, τὰ δαιμόνια τρομοκρατήθηκαν· φοβήθηκαν ὅπως φοβοῦνται κακοποιοὶ ὅταν βρεθοῦν μπροστὰ σὲ γενναῖο ἀστυνομικό. Ὁ Χριστὸς διατάζει· καὶ τὰ δαιμόνια, ποὺ χρόνια εἶχαν φωλιάσει μέσα στους δύο ταλαίπωρους ἄντρες, φεύγουν καὶ **οἱ δύο δαιμονιζόμενοι ἐλευθερώνονται**.

Φυλακισμένος δὲν χαίρεται τόσο ὅταν ἀποφυλακίζεσαι ὅσο **χάρηκαν** οἱ δύο αὐτοὶ ὅταν ὁ Χριστὸς μας τοὺς ἀπήλλαξε ἀπὸ τὴ φοβερὴ τυραννία τῶν δαιμόνων. Καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγῇ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀποπέμπουν ἀγενῶς ἀπὸ τὸ μέρος τους, οἱ δύο αὐτοὶ θεραπευμένοι δὲν θὰ 'θελαν ν' ἀποσπασθοῦν ἀπὸ κοντὰ του, ἀπὸ τὸν Σωτῆρα καὶ Εὐεργέτη τους.

* * *

Ὁ Χριστὸς καὶ μόνο ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν ψυχῶν μας. Ὅσοι εἴμαστε κλεισμένοι μέσα στὶς φυλακὲς τῆς ἁμαρτίας, ὅσοι τυραννούμεθα ἀπὸ πάθη καὶ κακίες, ὅσοι ἐνοχλούμεθα ἀπὸ τὰ διάφορα δαιμόνια ποὺ ἀναφέραμε, ὅλοι ἐμεῖς **ἂς πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ** καὶ μὲ συναίσθησι, πίστι καὶ πόνο ἂς τοῦ ποῦμε·

Κύριε, **εἶμαι κ' ἐγὼ ἕνας δαιμονιζόμενος**. Τὸ δαιμόνιό μου μὲ τυραννεῖ. Εἶμαι ἕνας δυστυχιμένος. Γίνομαι τύραννος τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ τῆς οἰκογενείας μου. **Χριστέ μου, ζητῶ τὴν προστασία σου!** Βοήθησέ με νὰ τὸ διώξω. Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι **θα μένω πάντα κοντὰ σου** δοξάζοντας καὶ εὐχαριστώντας ἡμέρα καὶ νύχτα τὸ ἅγιο Ὄνομά σου. Διότι εἶσαι ὁ νικητὴς τῶν δαιμόνων, ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν ἁμαρτωλῶν, ὁ προστάτης ἡμῶν τῶν μικρῶν καὶ ἐλεινῶν ἀνθρώπων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὀμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε σὲ ἄγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 17-7-1938. Ἀνάγνωσις, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλῶσσα καὶ στοιχειοθεσία 22-5-2020.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2306

Κυρ. Πατέρων Δ' Οἰκ. Συνόδου (Τίτ. 3,8-15)
19 Ἰουλίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Βάλε κ' ἐσὺ ὑπογραφή!

«Πιστὸς ὁ λόγος» (Τίτ. 3,8)

Ἦθησκειά, ἀγαπητοί μου, ἡ **πίστι στὸ Θεὸ καὶ ἡ λατρεία του**, εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ θεμελιώδη γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄνθρωπος χωρὶς θρησκεία εἶνε κάτι ἀφύσικο, κάτι ἐπικίνδυνο· εἶνε ἓνα θηρίο. Ἄμα βλέπετε ἄθρησκο ἄνθρωπο, φεύγετε μακριά.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή στὴν ἀρχαιότητα ποῦ ὁ ἄνθρωπος παρουσιάστηκε πάνω στὴ γῆ μέχρι σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα πάντοτε καὶ παντοῦ θρησκεύει· καὶ στὸ Βόρειο Πόλο, καὶ στὴν διακεκαυμένη ζώνη· καὶ ὁ ἀγράμματος, καὶ ὁ ἐπιστήμονας· καὶ ὁ λευκός, καὶ ὁ μαῦρος· κι αὐτὸς ποῦ μένει στὴν καλύβα, κι αὐτὸς ποῦ κατοικεῖ στὸν οὐρανοξύστη· καὶ ὁ πρωτόγονος, καὶ ὁ διαστημάνθρωπος. Τὸ εἶχαν παρατηρήσει καὶ οἱ ἀρχαῖοι. Ὁ Πλούταρχος π.χ. λέει: Ὅπου κι ἂν πᾶς, δὲν θὰ βρῆς λαὸ νὰ μὴ θρησκεύῃ (βλ. ἐπιστ. πρὸς Κολώτην τὸν Ἐπικύρειον ΧΧΧΙ,4· Μιχ. Ἱατροῦ, Πόθεν καὶ διατί σ. 199). **Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς θρησκεία.**

Ἐπάρχουν πολλές θρησκείες. Ἄλλες ἔχουν σβῆσει, ὅπως ἐκείνη τῶν προγόνων μας ἀπ' τὴν ὁποία ἔμειναν μόνο τὰ μάρμαρα καὶ ἡ Ἄκρόπολις, καὶ ἄλλες ποῦ ζοῦν ἀκόμα καὶ τὶς ἀκολουθοῦν ἑκατομμύρια. Θρησκεύουν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ οἱ Ἀμερικανοί, καὶ οἱ Γιαπωνέζοι, καὶ οἱ Ἰνδοί, καὶ οἱ Κινέζοι..., ὅλος ὁ κόσμος.

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· ἄραγε ἀπὸ τὸ πλῆθος ὄλων τῶν θρησκειῶν **ποιὰ εἶνε ἡ ἀληθινή;**

Στὴν ἐποχὴ μας παρουσιάστηκαν κάτι μοντέρνοι θεολόγοι, ποῦ λένε· Ὅποια θρησκεία καὶ νὰ ἔχῃ, καλὴ εἶνε· ὅλες εἶνε καλές.... Ὅπως, δηλαδή, πᾶς σ' ἓνα κατάστημα καὶ διαλέγεις, ἔτσι μπορεῖς νὰ μπῆς καὶ μέσα στὶς θρησκείες καὶ νὰ διαλέξης· ἀπὸ ὅλες αὐτὲς νὰ πάρῃς ὅ,τι σοῦ φαίνεται καλὸ καὶ νὰ φτειάξῃς τρόπον τινὰ ἓνα χαρμάνι, τὸ ὁποῖο τ' ὀνομάζουν **πανθρησκεία**, ὥστε μέσα σ' αὐτὴν νὰ συναντῶνται ὅλοι. **Λίγο ἀπ' ὅλα** δηλαδή.

Ἄλλ' αὐτὸ **δὲν εἶνε σωστό.** Γιατὶ ἂν ὅλες οἱ

θησκείες ἦταν καλές, τότε ὁ Χριστὸς δὲν θὰ ἐρχόταν στὸν κόσμο νὰ μᾶς διδάξῃ· δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ δημιουργηθῇ ἄλλη μιὰ θρησκεία, ἔφταναν αὐτὲς ποῦ ὑπῆρχαν· γιὰ νὰ κατεβῇ ὁ Χριστὸς στὴ γῆ καὶ νὰ ἐνανθρωπήσῃ, σημαίνει ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀναγκαῖο, ἔπρεπε νὰ μᾶς δώσῃ **τὴ μία καὶ μόνη ἀληθινὴ** θρησκεία.

Ποιά λοιπὸν εἶνε αὐτὴ ἡ θρησκεία; Ἀπαντᾷ ἡ σημερινὴ ἐορτὴ· ἡ Κυριακὴ τῶν ἁγίων πατέρων αὐτὸ ἀκριβῶς σαλπίζει. Ἀπαντοῦν ὄχι ἕνας καὶ δύο ἅγιοι, ἀλλὰ οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Καὶ πρὸ τῶν πατέρων ἀπαντᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος· καὶ τί λέει σήμερα· **«Πιστὸς ὁ λόγος»** (Τίτ. 3,8). Τί θὰ πῆ **«ὁ λόγος** ποῦ κηρύττουμε εἶνε **πιστὸς»;** **«Ὅτι ἡ πίστι** μας εἶνε **ἀξιόπιστη, εἶνε ἡ ἀληθινή.** Μέσα δηλαδή στα ψέματα καὶ τὶς πλάνες ποῦ ὑπάρχουν, μέσ' στὰ χίλια «νομίσματα» ποῦ κυκλοφοροῦν, ὑπάρχει μιὰ πίστι ποῦ εἶνε **ἡ ἀληθεια, καθαρὸ χρυσάφι·** κι αὐτὴ εἶνε ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὴ τὴν πίστι μὴν ἔχεις καμμιά ἀμφιβολία.

—Αὐτά, θὰ μοῦ πῆ κάποιος, νὰ τὰ λὲς στοὺς ἀγράμματους. Ἐγὼ πῆγα σχολεῖο, ἄνοιξα βιβλία, ξέρω γλώσσες. Ἐγὼ, γιὰ νὰ πιστέψω, θέλω ἀποδείξεις, **θέλω νὰ δῶ ντοκουμέντα.**

Ἄν ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, μιὰ θρησκεία μὲ ἀποδείξεις, αὐτὴ εἶνε ἡ δική μας. Ἄν μπορῆς νὰ μετρήσῃς τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, τότε μπορεῖς νὰ μετρήσῃς καὶ τὶς ἀποδείξεις ποῦ ἔχει ἡ ἀγία μας θρησκεία.

Ἡ πίστι μας δὲν εἶνε χθεσινὴ· ἔχει μεγάλη ἱστορία. Ὅπως ὁ πολυέλεος κρέμεται μὲ μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ τὸν τροῦλλο, ἔτσι καὶ ἡ πίστι μας κρέμεται ἀπὸ μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα, ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν

Εὔα, περνάει ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, τὴν ἔρημο, τὸ Σινὰ μὲ τὸ Δεκάλογο, τὰ ὄρη καὶ τὶς πεδιάδες τῆς Ἁγίας Γῆς, τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος· περνάει ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, τὸ Γολγοθᾶ, τὶς φυλακὲς καὶ τ' ἀμφιθέατρα τῶν μαρτύρων, τὰ ἀσκητήρια τῶν ὁσίων· διαβαίνει χώρες καὶ αἰῶνες καὶ φτάνει ὡς ἐμᾶς· ἔχει ἀπειρους κρῖκους καὶ ἀδιάσπαστη συνέχεια.

Ἔχει λοιπὸν ἀπειρες ἀποδείξεις. Δὲν ἔχω καιρὸ ἀλλ' οὔτε κ' ἐσεῖς ἔχετε ὄρεξι. Ὁ σημερινὸς κόσμος ἔχει ὄρεξι γιὰ τὸν διάβολο, μὰ δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ τὸ Χριστό, κ' ἐγὼ δὲν ἔχω διὰθεσι νὰ σᾶς κουράσω ὥστε νὰ λέτε, Πότε θὰ τελειώσῃ ὁ ἱεροκήρυκας! Μὲ λίγα λόγια μόνο θὰ σᾶς πῶ, **γιατί ἡ πίστι μας εἶνε ἀληθινή.**

✓ «Πιστὸς ὁ λόγος», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Μὴν ἔχεις οὔτε μῦθο ἀμφιβολίας γιὰ τὴν πίστι μας. Μελέτησε τὰ κείμενα τῶν θρησκευτῶν κι ἀφοῦ μαζέψῃς τί λένε ὅλοι οἱ λαοί, πάρε ζυγαριὰ καὶ βάλε ἀπ' τὸ ἓνα μέρος τὰ βιβλία τους κι ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ Εὐαγγέλιο. Θὰ δῆς, ὅτι τὰ λίγα λόγια τοῦ Εὐαγγελίου βαραίζουν ἀσυγκρίτως περισσότερο ἀπὸ τὶς διαφορὲς θρησκείες τοῦ κόσμου τούτου. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ φτάσῃ; **Ἄφθαστα, ἀσύγκριτα τὰ λόγια του.**

✓ «Πιστὸς ὁ λόγος». Κάποτε οἱ φαρισαῖοι ἔστειλαν ὑπηρέτες νὰ συλλάβουν τὸ Χριστὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος δίδασκε. Αὐτοὶ προσηλώθησαν στὰ λόγια του ὅπως ἡ μέλισσα ὅταν τρυγᾷ ἐπάνω στὸν ἀνθὸ κι ὅπως τὸ βρέφος ὅταν θηλάζει στὸ μαστὸ τῆς μάνας του. Καὶ στ' ἀφεντικὰ ἀπήντησαν· «*Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος*» (Ἰω. 7,46). **Ὁ λόγος του πειθεὶ καὶ ἀφοπλίζει.**

✓ «Πιστὸς ὁ λόγος». Γιατὶ αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν θεωρίες· ὁ βίος του εἶνε ἅγιος, «*ἡ ἀρετὴ του ἐκάλυψε τοὺς οὐρανοὺς*» (Ἀμβ. 3,3). Εἶπε «*Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ματθ. 6,19)· καὶ ὁ ἴδιος ἦταν ὁ πιὸ φτωχός, ὁ ἀκτῆμων. Εἶπε «*Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου*» (Μάρκ. 7,10 κ.ἀ.)· καὶ ὁ ἴδιος πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ φρόντισε τὴν Παναγία Μητέρα του. Εἶπε, ν' ἀγαποῦμε καὶ τὸν ἐχθρό (βλ. Ματθ. 5,44. Λουκ. 6,27-28,35), καὶ συγχώρησε τοὺς δημίους του· «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς*», εἶπε (Λουκ. 23,34). **Εἶπε καὶ ἔπραξε.**

✓ «Πιστὸς ὁ λόγος». Οἱ προρρήσεις του βγαίνουν. Στὰ Ἱεροσόλυμα εἶπε γιὰ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ὅτι δὲν θὰ μείνῃ «*λίθος ἐπὶ λίθον*» (βλ. Ματθ. 24,2. Μάρκ. 13,2), καὶ ὄντως ὅλα γκρεμίστηκαν· καὶ μέχρι στιγμῆς οἱ τόσο πλούσιοι Ἰβραῖοι δὲν μπόρεσαν νὰ χτίσουν νέο ναό. **Οἱ προφητεῖες του πραγματοποιοῦνται.**

✓ «Πιστὸς ὁ λόγος». Γιατὶ ὁ Χριστὸς **ἔκανε κάνει καὶ θὰ κἀνῃ θαύματα.** Ἀμέτρητα τὰ θαύ-

ματά του ὅπως ἀμέτρητες εἶνε οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς, τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ. Καὶ ὄχι μόνο τὰ δικά του ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποστόλων, τῶν ἁγίων, τῶν πιστῶν.

✓ «Πιστὸς ὁ λόγος». Γιατί; Δὲν σᾶς εἶπα τίποτα· γιατί τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε σὰν τὸ δυναμίτη. Ὅπως ὁ δυναμίτης σπάει τὸ γρανίτη, ἔτσι **τὰ λόγια του σπᾶνε καρδιές.** Γιὰ διαβάστε· φονιάδες μετανόησαν, διεφθαρμένες γυναῖκες σωφρόνησαν, ληστὲς ἔγιναν ἐλεήμονες. Ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ παίρνεις τὸ κάρβουνο καὶ τὸ κάνεις διαμάντι, παίρνεις τὸ λύκο καὶ τὸν κάνεις ἀρνί, παίρνεις τὸ κοράκι καὶ τὸ κάνεις περιστέρι!

✓ «Πιστὸς ὁ λόγος» τέλος – γιατί; Γιατὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς ἴδρυσε τὴν Ἐκκλησία του, ἔπασαν πάνω τῆς ὅλα τὰ θηρία, ποτάμι αἷμα χύθηκε, διώκτες καὶ αἵρεσιάρχες **τὴν πολέμησαν, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν τίποτα.** Ἄν ἡ θρησκεία μας ἦταν ἀνθρώπινο κατασκευάσμα μας θὰ τὴν εἶχαμε διαλύσει. Μὰ δὲν εἶνε ἔργο ἀνθρώπινο, ἔχει ρίζα θεϊκή. Κι ἂν ἀκόμη ὁ διάβολος κἀνῃ πανστρατιά, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτέ νὰ τὴν καταλύσῃ. Μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὶς ἐκκλησίες καὶ νὰ κρεμάσῃ τοὺς παπᾶδες, μὰ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας θὰ μείνῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων. **Ἡ νίκη ἀνήκει στὸ Χριστό!** (πρβλ. Ἀπ. 5,5· 6,2· 17,14· Α' Ἰω. 5,4-5· Ἰω. 16,33).

* * *

Μά..., μά... Τί «μά»; **ὑπάρχει ἀκόμα «Μά»;** «Πιστὸς ὁ λόγος» φωνάζει ὁ Δαυίδ, «Πιστὸς ὁ λόγος» φωνάζει ὁ Παῦλος, «Πιστὸς ὁ λόγος» φωνάζει ὁ Πέτρος, «Πιστὸς ὁ λόγος» φωνάζουν μυριάδες ἁγίων, «Πιστὸς ὁ λόγος» φωνάζει τὸ αἷμα. Δὲν πιστεύετε σ' ἐμένα; Αὐτὴ ἡ γῆ ποὺ πατοῦμε, κάθε σπιθαμὴ τῆς –δὲν μιλάω γιὰ ἄλλα ἔθνη, μιλάω γιὰ τὸ μικρὸ τοῦτο ἔθνος –, στὸ Μοριά, στὴ Ρούμελη, στὸ Μεσολόγι, στὴν Ἡπειρο, στὴ Μακεδονία, στὰ νησιά, στὴν Κρήτη καὶ στὴν Κύπρο, ὅπου νὰ σκαλίσης, θὰ βρῆς κάτω ὅσα ἁγίων καὶ μαρτύρων ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὸ Χριστό. «Πιστὸς ὁ λόγος». **Ἔλα, Χριστιανέ,** νὰ βάλῃς κ' ἐσὺ τὴν ὑπογραφή σου κάτω ἀπὸ τὸ «Πιστεύω» τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ὅλοι μαζί νὰ ποῦμε·

«Χριστέ, σὲ τοῦτα τ' ἄπιστα καταραμένα χρόνια, ποὺ δὲν πιστεύουν τίποτα οὔτε ἀγαποῦν κανένα» (Ἀχ. Παράσχος), ἐγὼ πιστεύω. **«Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ»** (Μάρκ. 9,24). «Πιστὸς ὁ λόγος»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2308	Κυριακὴ Ζ' Ματθαίου (Ματθ. 9,27-35) 26 Ἰουλίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Πρόσθεσέ μας πίστι, Κύριε!» (Λουκ. 17,5)

Ἡ ρίζα, ἀγαπητοί μου, ἡ ρίζα τῆς ἁγίας μας θρησκείας ποιά εἶνε; Ὅπως τὸ δέντρο ἔχει ρίζα, ἔτσι καὶ ἡ ἁγία μας θρησκεία ἔχει ρίζα. Καὶ ἡ ρίζα τῆς εἶνε τὸ δόγμα, ἡ ἀλήθεια. Ποιά ἀλήθεια· ὅτι **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς** δὲν εἶνε ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ **εἶνε αὐτὸς ὁ Θεός**. Θεός! τὸ μαρτυροῦν ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, ὅλο τὸ ὑλικὸ καὶ πνευματικὸ σύμπαν· τὸ φωνάζουν τὰ θαύματα, τὰ ἀναρίθμητα θαύματα ποὺ ἔκανε.

Τρία θαύματα διηγεῖται τὸ σημερινὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Νὰ τὰ ἐρμηνεύσουμε, νὰ τ' ἀναλύσουμε; Ἀποφάσισα νὰ ἐξηγήσω τώρα τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ κατὰ ἕναν ἄλλο τρόπο· θὰ ἀναφέρω **παραδείγματα καὶ εἰκόνες**, γιὰ νὰ πλησιάσουμε τὰ σπουδαῖα νοήματά του.

Ἐξω ἀπὸ τὴν Πτολεμαῖδα ὑπάρχουν ἐργοστάσια, τῆς Δ.Ε.Η. καὶ τὰ ἄλλα· **ἐργοστάσια** μεγάλα, ποὺ προκαλοῦν θαυμασμὸ καὶ δίνουν ἐργασία σὲ χιλιάδες ἐργάτες· ἐργάζονται μέρα καὶ νύχτα καὶ βγάζουν μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς τὸ **χρυσάφι** (γιατὶ ὑπάρχει τριῶν λογίων χρυσάφι· τὸ κίτρινο μέταλλο - ἡ λίρα, τὸ μαῦρο - τὸ κάρβουνο ποὺ ἔννε μέσα στὴ γῆ, καὶ τὸ ἄσπρο - τὰ νερά, οἱ ὑδάτινοι πόροι). Ἀπὸ τὸ κάρβουνο λοιπόν, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, γίνεται τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἐάν, τώρα, παρουσιαστῇ κάποιος καὶ πῆ, ὅτι τὰ ἐργοστάσια αὐτὰ –ποὺ γιὰ νὰ γίνουν κοπίσσαν μηχανικοί, ἀρχιτέκτονες καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ἐργολάβοι, τεχνίτες, ἐργάτες–, ὅτι τὰ ἐργοστάσια παρουσιάστηκαν ἔτσι σὲ μιὰ νύχτα, χωρὶς κανένα χερί ἀνθρώπου, ὅτι φύτρωσαν μόνον ἀπὸ τὸ ἔδαφος ὅπως φυτρώνουν τὰ μανιτάρια, ποιὸς θὰ τὸν πιστέψῃ; Καὶ ἂν αὐτὸς ὁ κύριος συνεχίζῃ νὰ τὸ λέῃ, θ' ἀρχίσουμε ν' ἀμφιβάλουμε γιὰ τὴ διανοητικὴ του ὑγεία, γιὰ τὸ μυαλό του. Καὶ ἂν ἐπιμένῃ, θὰ εἰδοποιήσουμε τὸ ἕκατὸ νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν παραλάβῃ, γιὰτὶ εἶνε τρελλός. Μόνον ἄν-

θρωπος ποὺ δὲν λειτουργεῖ τὸ λογικὸ του μπορεῖ νὰ ἰσχυριστῇ ὅτι ἕνα ἐργοστάσιο ἔγινε μόνον του. Κάποιος τὸ ἔφτιασε, καὶ εἶνε ἀξιοθαύμαστος. Καὶ ὄχι μόνον τὸ ἐργοστάσιο, ἀλλὰ καὶ κάθε οἰκοδομὴ ἔχει τὸν τεχνίτη τῆς, τὸν οἰκοδόμο τῆς. «*Πᾶς γὰρ οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος*», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός*»· κάθε σπίτι κατασκευάζεται ἀπὸ κάποιον, κ' ἐκεῖνος ποὺ κατασκεύασε τὰ σύμπαντα εἶνε ὁ Θεός (Ἐβρ. 3,4).

Ἄλλὰ γιὰτὶ μιλάω γιὰ ἐργοστάσιο; Θέλω νὰ σᾶς δείξω κάποιον ἄλλο ἐργοστάσιο, χιλιάδες, ἑκατομμύρια φορὲς ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τῆς Δ.Ε.Η.. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Εἶνε πολὺ κοντὰ μας· εἶνε **ὁ ἄνθρωπος**, ὁ κάθε ἄνθρωπος! Εἶνε διπλός, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος. Ἀόρατη εἶνε ἡ ψυχὴ. Δὲν μιλάω τώρα γιὰ τὴν ψυχὴ, μιλάω γιὰ τὸ **σῶμα**. Δὲν ὑπάρχει τελειότερο ἐργοστάσιο ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Τὸ ἐξετάζουν γιατροί, βιολόγοι, σοφοὶ διαφόρων ἐπιστημῶν καὶ μένουν ἔκθαμβοι. Τί νὰ πρωτοθαυμάσουμε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο αὐτό;

✓ Τὸ πρῶτο ποὺ σημειώνουν ὅλοι εἶνε ἡ στάσις του, ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας μόνον ὁ ἄνθρωπος εἶνε **ὀρθοβάμων**, βαδίζει ὀρθίος. Τὰ ζῶα περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα, αὐτὸς ἔχει τὸ κεφάλι ψηλά, βλέπει τὰ ἄσπρα. Οἱ φιλόλογοι λένε, ὅτι *ἄνθρωπος* ὠνομάστηκε ἀπὸ τὸ *ἄνω* + *θρώσκω* (=ἀναπηδῶ, τείνω, σπεύδω), ὥστε νὰ βλέπῃ τὰ ἄνω, τὸν οὐρανὸ, τὸν Θεό. Καὶ μόνον αὐτό;

✓ Θέλετε κι ἄλλο; Ὅπως ἕνα ἐργοστάσιο ἔχει ὀπλισμὸ, τὰ σίδηρα, ἔτσι καὶ τὸ σῶμα μας ἔχει ὡς ὀπλισμὸ τὰ **ὀστᾶ**, τὰ κόκκαλα. Πόσα εἶνε; Ἄν τὰ μετρήσουμε, εἶνε περίπου 250.

✓ Κι ὅπως οἱ σιδερένιες βέργιες τοῦ ὀπλισμοῦ συνδέονται μεταξύ τους μὲ τσιμέντο, τὴ σάρκα τῆς οἰκοδομῆς, ἔτσι καὶ τὰ ὀστᾶ τοῦ σκελετοῦ συνδέονται μὲ **σάρκες** καὶ **μῦς**, ποὺ εἶνε πάντων ἀπὸ 650· καὶ κάθε ἕνα μῦς ἕνα θαῦμα.

✓ Στὸ σῶμα μας λειτουργεῖ ὑδραγωγεῖο. Παίρ-

νει τὸ νερὸ καὶ τὴν τροφή καὶ γίνονται **αἷμα**, περνάει ἀπὸ φλέβες καὶ ἀρτηρίες μὲ ἓνα τεράστιο δίκτυο, διοχετεύεται παντοῦ καὶ γίνεται –τί χημεῖο!– ἀλλοῦ χολή, ἀλλοῦ νύχι, ἀλλοῦ τρίχα, ἀλλοῦ κόκκαλο, ἀλλοῦ σάρκα κ.τ.λ..

✓ Μέσα στὸ σῶμα μας λειτουργεῖ τέλειο ὑδραυλικὸ σύστημα, κι αὐτὸ εἶνε τὰ **νεφρά**, ποὺ φιλτράρουν τὸ νερό. Μεγάλη ἡ σημασία τους.

✓ Εἴμαστε ἐφωδιασμένοι καὶ μὲ τὸ τελειότερο ἐργαλεῖο. Ποιό; Τὸ **χέρι**, ποὺ κάνει μύριες ἐργασίες. Μ' αὐτό· τὸ παιδί μὲ κιμωλία γράφει στὸν πίνακα, ὁ ἐπιστήμονας μὲ πέννα συγγράφει ἔργα, ὁ γιατρὸς μὲ νυστέρι χειρουργεῖ, ὁ ζωγράφος μὲ χρωστήρα ζωγραφίζει πίνακες ποὺ μιᾶνε, ὁ γλύπτης μὲ σμίλη λαξεύει Παρθενῶνες, ὁ γεωργὸς σπέρνει καὶ θερίζει, ὁ πλοίαρχος ὁ πιλότος κι ὁ ὁδηγὸς χειρίζονται τὸ πηδάλιο, ὁ μουσικὸς κάνει τὸ βιολί καὶ τὴν κιθάρα νὰ κελαῖδουν.... Ὅλα τὰ θαυμαστά ἔργα γίνονται μὲ τὸ χέρι. Ἄν εἶχε κι ὁ ἄνθρωπος χέρι σὰν τὸ πόδι τοῦ βοδιοῦ ἢ τοῦ λιονταριοῦ, θὰ ὑπῆρχε πολιτισμός; Καὶ μόνο τὸ χέρι;

✓ Ὅπως ὁ στρατὸς ἔχει ραντάρ, ἓνα μεγάλο «αὐτί» ποὺ ἀκούει τὸν ἦχο τῶν ἀεροπλάνων, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος ἔχει τέλειο ραντάρ, τὸ **αὐτί**, θαυμάσια συσκευή μὲ λεπτεπίλεπτα ὄργανα.

✓ Ἡ πιὸ ἀπαραίτητη ὅμως συσκευή μας εἶνε τὸ **μάτι**. Μία τέλεια φωτογραφικὴ καὶ κινηματογραφικὴ μηχανή! Μπορεῖς νὰ πῆς ὅτι μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ φυτρώνει ἔτσι μόνη της;

Πόσο πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε ἐκεῖνον ποὺ μᾶς προίκισε μὲ ὅλα αὐτά! Γι' αὐτὸ ἓνας **πιστὸς ποιητῆς** (ὁ Ἰωάννης Πολέμης) ἔγραψε·

• Ὅταν τριγύρω βλέπω τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη, τ' ἄστρα τὰ φωτεινά,
τὴ θάλασσα, π' ἀφρίζει κι ἀπλώνεται μεγάλη,
τοὺς ποταμούς, τὰ δένδρα, τοὺς κάμπους, τὰ βουνα
καὶ τ' ἄνθη, ποὺ στολίζουν ἀγρούς καὶ μονοπάτια,
Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες τὰ **μάτια**.

• Κι ὅταν ἀκούω τὸ φλοῖσβο στὴν ἤσυχη ἀμμουδιά
κι ὅταν ἀκούω στὸ δάσος τὸ ζηλεμένο ἀηδόνι
κι ὅταν ἀκούω τ' ἀγέρι στοῦ δέντρου τὰ κλαδιά
κι ὅταν ἀκούω ἀκόμη τοὺς στεναγμούς τοῦ γκιώνη
καὶ τὴ φωνὴ τοῦ γρύλλου στὴ σκοτεινὴ νυχτιά,
Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες τ' **αὐτιά**.

• Κι ὅταν στὸ δρόμο βρίσκω γέρο, τυφλό, ζητιᾶνο
ἢ κι ὄρφανὰ παιδάκια, ποὺ τρέμουν καὶ πεινοῦν,
καὶ σταματῶ μ' ἀγάπη κι ἐλεημοσύνη κάνω
κρυφὰ ἀπ' τοὺς διαβάτες, ποὺ δίπλα μου περνοῦν,
κι εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ μου κι ἀγάλλεται καὶ χαίρει,
Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες τὸ **χέρι**.

Ὅπως δέχεσαι ὅτι ὑπάρχει κάποιος ποὺ ἐφτείαξε τὸ ἐργοστάσιο, ἔτσι ἡ λογικὴ σὲ ὑποχρεώνει νὰ δεχθῆς, ὅτι καὶ τὸ **τέλειο αὐτὸ ἐργοστάσιο, τὸν ἄνθρωπο, τὸ ἐφτείαξε ὁ Θεός**.

Μὰ γιατί, ἀγαπητοί μου, τὰ λέμε αὐτά; για-

τί μιᾶμε γιὰ αἰσθήσεις τοῦ σώματος; Διότι εἶνε **σχετικὰ μὲ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο**.

Θέλεις νὰ δῆς θαύματα; Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ Εὐαγγέλιο. Βλέπεις σήμερα, ὅτι ὁ Χριστὸς σὲ κλάσμα τοῦ λεπτοῦ θεράπευσε δύο παθήσεις στὶς σπουδαιότερες αἰσθήσεις μας, τὴν τύφλωσι καὶ τὴν κώφωσι. Δυὸ ἄνθρωποι δὲν ἔβλεπαν, καὶ ἓνας ἄλλος δὲν ἄκουγε. Καὶ ὁ Χριστὸς, ὅπως εἶπε κάποτε «*Γενηθῆτω φῶς*» (Γέν. 1,3), ἔτσι ἔδωσε τὸ φῶς στοὺς δύο τυφλοὺς καὶ τὴ λαλιά στὸν κωφάλαλο. **Δύο θαύματα**.

Ἄλλὰ κάποιος θὰ πῆ· Ἐγὼ δὲν πιστεύω τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν δὲν πιστεύης τὸ Εὐαγγέλιο, ἀνέβα τότε τὴ νύχτα στὸ βουνό, ἄνοιξε τὰ μάτια σου, κοίταξε τὸν οὐρανό, τὰ ἑκατομμύρια - δισεκατομμύρια ἄστρα, καὶ πές μου· Ποιὸς τὰ ἔκανε ὅλ' αὐτά, τίς τεράστιες σφαῖρες ποὺ κινοῦνται μέσα στὸ ἄπειρο; Ὅλα κηρύττουν, ὅτι **ὑπάρχει Θεός**. Κοντὰ λοιπὸν σ' αὐτὰ ἔρχεται καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὡς σῶμα εἶνε τὸ τελειότερο ἐργοστάσιο ποὺ ὑπάρχει, καὶ μᾶς ὑποχρεώνει κατὰ ἀδήριτη λογικὴ νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι αὐτὸ τὸ σῶμα τὸ ἔκανε ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ ὁ Δαυὶδ λέει· «*Ἐθαυμαστώθη ἡ γνώσις σου ἐξ ἐμοῦ...*» (Ψαλμ. 138,6) Θεέ μου, λέει, μὲ μάγεψες, σὲ θαύμασα μελετώντας τὸ σῶμα μου, τίς αἰσθήσεις μου, ὅλη τὴν ὑπαρξί μου.

Ἄν ὅμως **κάποιος δὲν θέλῃ νὰ πιστέψῃ**, τότε, κι ἂν ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἔρθῃ πάλι κάτω στὴ γῆ καὶ σταυρωθῇ στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως καὶ ἀναστηθῇ, αὐτὸς πάλι **δὲν θὰ πιστέψῃ**. Τὸ βλέπουμε σήμερα κι αὐτὸ στὸ εὐαγγέλιο· πίστεψε ὁλος ὁ κόσμος ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς φαρισαίους. Αὐτοὶ ὄχι μόνο δὲν πίστεψαν, ἀλλὰ ἄνοιξαν τὰ ἄθλια στόματά τους καὶ ἐξέχεαν βόρβορο συκοφαντίας καὶ διαβολῆς κατὰ τοῦ Χριστοῦ (βλ. Ματθ. 9,34). Λοιπὸν **δὲν λείπουν τὰ τεκμήρια**. Ἐγὼ **ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι**. Καὶ μιὰ πέτρα ἀκόμα, ποὺ κλείνει μέσα της –ποιὸς τὸ φανταζόταν– πυρηνικὴ ἐνέργεια, βεβαιώνει τὴν πίστι μας.

Ἄπευθύνομαι σ' ἐσᾶς ποὺ πιστεύετε. Κλείστε τ' αὐτιά σας στοὺς κράχτες τῆς ἀθείας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ. Καὶ ἂν καμμιά φορὰ ἔρχεται λογισμὸς ἀπιστίας νὰ κλονίσῃ τὴν πίστι σας, γονατίστε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ σύμπαντος καὶ πέστε· «**Πρόσθεσέ μας πίστι, Κύριε**» (Λουκ. 17,5). «**Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ**» (πρβλ. Μάρκ. 9,24). Δὸς μας, Χριστέ, τὴν πίστι τῶν προγόνων μας, τὴν πίστι τῶν μαρτύρων, τῶν ὁμολογητῶν, τῶν διδασκάλων καὶ πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Εὔχομαι, διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων νὰ ἔχετε πίστι ἀκράδαντη καὶ καμμιά δύναμι σατανικὴ **νὰ μὴν κλονίσῃ ποτὲ τὴν πίστι σας**· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**